

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **G. B.**, nar. , st. příslušnost Ukrajina, hlášena k pobytu v , zast. Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem se sídlem třída Edvarda Beneše 1527/76, 500 12 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2016, č. j. OAM-325/ZA-ZA11-ZA15-2016, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o:**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl tak, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil a zároveň určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení č. 604/2013“), je Polská republika.

V žalobě a jejím doplnění žalobkyně obecně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího

správního řízení a z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalovaný chybně vyložil zákon, nepostupoval v souladu se zásadami a principy činnosti správních orgánů, řízení bylo jednostranné a neobjektivní, žalobkyně byla zkrácena na svých právech. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Soud ustanovil žalobkyni k její žádosti zástupcem advokáta, který následně doplnil žalobní argumentaci. Uvedl, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobkyně v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi a porušil tak ustanovení § 2 a 3 správního řádu. Řádně se nezabýval obsahem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a skutečnostmi sdělenými při pohovoru, zejména o její obavě z návratu do vlasti kvůli nebezpečí vážné újmy na zdraví z důvodu hrozeb a vymáhání peněžních prostředků od příslušníků Právěho sektoru. Žalobkyně se dovolává splnění podmínek minimálně pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, případně doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona a aplikace čl. 17 nařízení č. 604/2013. Pokud žalovaný chybně opomněl v rámci svého správního uvážení na žalobkyni aplikovat čl. 17 nařízení č. 604/2013, porušil právní normy závazné pro členské státy EU, pokud však dospěl k závěru, že aplikace uvedeného článku na žalobkyni není možná, své rozhodnutí přesvědčivě nezdůvodnil, tedy porušil zákon.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Uvedl, že žaloba je pouze obecná, není z ní patrné, v čem žalobkyně spatřuje pochybení správního orgánu. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí, přičemž zrekapituloval zjištěné skutečnosti (viz níže) a dále uvedl (stejně jako v napadeném rozhodnutí), že Polská republika je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva..., je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie a není tak opodstatněný důvod k obavám žalobkyně vycestovat do Polské republiky. Uvedl, že sama žalobkyně v žalobě netvrdí nic o tom, že její přemístění do Polské republiky je v současné době vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů o azyl ve smyslu ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 16. 6. 2016 krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl při jednání.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 5. 4. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, dne 8. 4. 2016 doplnila údaje k podané žádosti a stejného dne s ní byl proveden i ústní pohovor. Uvedla, že ze své vlasti vycestovala dne 31. 10. 2015 mikrobusem přes Slovenskou republiku do Polska, kde pobyla jeden měsíc (měla schengenské vízum, vydané Polskou republikou). Poté odjela na návštěvu do ČR a vrátila se zpět na Ukrajinu. V únoru

2016 opětovně odjela na návštěvu do ČR a vrátila se do vlasti, naposledy do ČR vycestovala dne 4. 4. 2016. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že je pronásledována, Pravý sektor od ní vymáhá peníze, chtějí, aby platila na ukrajinskou armádu. Sousedé vyhrožují nyní i její dceři, rozbili jim dveře u domu, dcera jí poslala fotografie. Bojí se o život svůj a své dcery. Dále uvedla, že v ČR se obrátila na ruský konzulát, řekli jí, že jí nemohou pomoci, protože má polské vízum. Vyřízení dokladů by trvalo 6 měsíců, ale nemá čas, protože jí končí vízum. Požádala o pomoc advokáta, který jí poradil, aby se obrátila na azyl. K dotazu žalovaného uvedla, že z Ukrajiny původně vycestovala za prací, nikdo jí nemohl pomoci, rozvedla se a zůstala sama s nezletilou dcerou. V ČR má přátele, byla zde na pozvání druha.

Ve správním spise je dále založena kopie pasu a víza žalobkyně, vydaného Polskou republikou dne 27. 10. 2015 ve Lvově s dobou platnosti od 29. 10. 2015 do 20. 7. 2016 s počtem 180 dnů pobytu a mnohonásobným vstupem; žádost ČR ze dne 6. 4. 2016 adresovaná Polské republice o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, kterou podala v ČR, stanovisko Polské republiky ze dne 14. 4. 2016 o uznání své příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně.

Při jednání soudu zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není důvodná.**

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení č. 604/2013 dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobkyně použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člácích 8 až 11 nařízení č. 604/2013 a učinil závěr, že v případě žalobkyně **je třeba aplikovat čl. 12 citovaného nařízení.**

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení). Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen

příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 12 odst. 1 citovaného nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, **pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil**, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobkyně je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 12 Dublinského nařízení o příslušnosti Polské republiky.

Z výpovědi žalobkyně ve správním řízení a listinných důkazů založených ve správním spise je zřejmé, že žalobkyně byla ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR držitelkou dlouhodobého víza vydaného Polskou republikou. Žalovaný postupoval správně a v souladu s kapitolou III nařízení (Kritéria pro určení příslušného členského státu), pokud rozhodl tak, že v případě žalobkyně je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 12 nařízení, tedy, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně je příslušná Polská republika, která svou příslušnost uznala. Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobkyně po věcné stránce a zabývat se konkrétními důvody žalobkyně pro udělení mezinárodní ochrany, které bude hodnotit Polská republika.

Soud nepřisvědčil žalobním námitkám, které žalobkyně formulovala toliko obecně, o porušení povinností žalovaného ve správním řízení a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Žalovaný zcela správně zjišťoval skutkový stav pouze v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu a postupoval v souladu s bezprostředně závazným nařízením č. 604/2013.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č. j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25. 2. 2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý*

pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný uvedenou skutečností zabýval. Konstatoval, že Polská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Polská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie a žalobkyni v Polské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil např. zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka.

Soud k uvedenému navíc dodává, že žalobkyně ve své žalobě ani jejím doplnění neuvedla, že by v Polské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Pokud v doplnění žalobní argumentace zástupce žalobkyně namítá pochybení žalovaného z důvodu neaplikace diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení č. 604/2013 na žalobkyni a nezdůvodnění proč, je soud nucen konstatovat, že se jedná o novou žalobní námitku, kterou žalobkyně ve své žalobě ani jejím doplnění neuvedla, nelze ji proto považovat za doplnění žalobní argumentace, ale za novou skutečnost uplatněnou po lhůtě pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body, proto se jí soud blíže nezabýval. Toliko okrajově a stručně konstatuje, že na aplikaci čl. 17 nařízení č. 604/2013 (*„Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.“*) není právní nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost, užití tohoto institutu se odvíjí od volné úvahy správního orgánu a není vynutitelné.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení žalovaného při aplikaci příslušných ustanovení nařízení č. 604/2013. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 21. července 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iveta Kyrlová